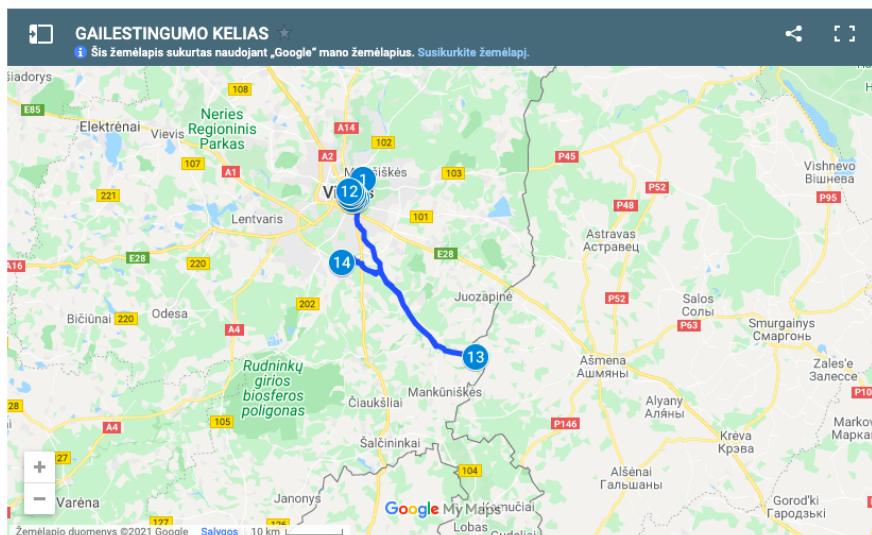

Gailestingumo kelias. Apie Dievo Gailestingumo žinios perdavimą Vilniuje.

14 Objektų

85 Kilometrai

12 Valandų

Nuo Antakalnio kalvų, vaizdingais Vilniaus senamiesčio gatvių labirintais iki Tabariškių miestelio Lietuvos pasienyje Gailestingumo kelias jungia vietas, kurių aplinka gaubė didžiuosius Dievo Gailestingumo apaštalus – šv. Faustiną ir jos dvasinį vadovą pal. kun. Mykolą Sopočką. 2000 m. šventąja paskelbta vienuolė Faustina Kovalska 1929 m., 1933–1936 m. gyveno Vilniuje, Gailestingumo Motinos vienuolyno namuose. Daugiakultūriame tarpukario Vilniuje šventoji Faustina patyrė reikšmingiausių Jėzaus apsiareiškimus. Šiame mieste ji sutiko dvasinį vadovą ir nuodėmklausį pal. kun. M. Sopočką, kurio paskatinta pradėjo rašyti dienoraštį, jo dėka buvo nutapytas Dievo Gailestingumo paveikslas, prasidėjo pamaldumas Dievo Gailestingumui. Vilniuje ir Vilniaus krašte pal. kun. M. Sopočka praleido didžiąją savo gyvenimo dalį – vaikystę, kai su tėvais atvykdavo į Vilniaus šventoves, studijų metus, dirbo universitete, vykdė savo kunigišką ganytojo tarnystę Vilniaus bažnyčiose ir tikinčiųjų bendruomenėse.

V. Grybo g. 29a, Vilnius

Atidaryta

I–VII: 10.00–17.00

Gailestingumo vainikėlis kalbamas kiekvieną dieną 15.00

Ekskursijos derinamos telefonu: +370 674 57966

Šv. Faustinos namelis

Šv. Faustinos namelis išsilaiko iš piligrimų aukų.

Vilniaus piligrimų centras

Įmonės kodas: 305627846

AB SEB bankas

SWIFT (BIC): CBVILT2X

LT777044090101076736

Šv. Faustinos namelis

Gailestingumo Motinos seserys, kurių vienuolijai priklausė ir Šv. Faustina, į Vilnių atvyko 1908 m. Ir Antakalnyje įsteigė vienuolyną. Seserys globojo buvusias kalines, moralinio elgesio problemų turinčias merginas, nuteistas nepilnametes, rūpinosi karo ligonine, kepė duoną, skalbė. Vienuolynui taip pat priklausė didelis sodas, kurio keletas obelių išlikusios iki šių dienų.

Šv. Faustina Vilniaus Gailestingumo Motinos vienuolyne gyveno 1929 m. nuo vasario 21 iki balandžio 11 d. ir nuo 1933 m. gegužės pabaigos iki 1936 m. kovo 21 d. Skaičiuojama, kad Vilniuje Šv. Faustina patyrė apie 80 Jėzaus apsireiškimų.

Išlikęs vienintelis vienuolyno namas, kuriame gyveno Šv. Faustina, buvo restauruotas. Atkurtoje Šv. Faustinos celėje gerbiamos jos ir pal. M. Sopočkos relikvijos. Kiekvieną dieną 15 val. kalbamas Gailestingumo vainikėlis, kuris buvo padiktuotas šiame vienuolyno name 1935 m. rugsėjo 13–14 d. Gailestingumo vainikėlio tekstas lietuvių kalba buvo aprobuotas 1942 m. tuomet Vilniaus arkivyskupo padėjėju dirbusio vyskupo Mečislovo Reinio.

Namas prie Paupio g. 31, Vilnius

Buvęs Karmeličių vienuolynas

1935 m. apreiškimuose šv. Faustina Jėzus prašė įkurti naują vienuoliją. Šios vienuolijos įkūrimu pradėjo rūpintis pal. M. Sopočka. Pirmoji kandidatė į šią vienuoliją – Jadvyga Ošinska laikinuosius įžadus davė 1941 m. uršuliečių vienuolyne (Skapo g.). Kitais metais laikinuosius įžadus davė dar penkios kandidatės. Įžadai buvo atnaujinami kasmet. 1944 m. lapkričio 16 d. naktį tuometinio karmeličių vienuolyno koplyčioje įžadų išklmėms vadovavo iš slaptavietės Juodšiliuose sugrįžęs pal. M. Sopočka. Tai buvo Gaillestiniojo Jėzaus seserų kongregacijos įsikūrimo pradžia. Antrojo pasaulinio karo pabaigoje seserys išvyko į Lenkiją. Oficialiu dekretu kongregacija buvo patvirtinta 1955 metais.

Rasų g. 4a, Vilnius

Seserys susitinka su piligrimais, suteikia nakvybę, maitinimą. Dėl susitikimų su seserimis skambinti +370 5 2121090

Gailestingąjo Jėzaus seserų vienuolynas (buvusio vizitiečių vienuolyno pastatai)

1932–1934 m. pal. M. Sopočka gyveno seserims vizitietėms priklausančiame name šalia vienuolyno ir rašė savo mokslinį darbą. 1933 m., būdamas Gailestingumo Motinos seserų kongregacijos nuodėmklausių, jis susitiko su šv. Faustina ir ši jam papasakojo apie Jėzaus prašymą nutapyti paveikslą. Kadangi tame pačiame name gyveno ir dirbo dailininkas Eugenijus Kazimirovskis, pal. M. Sopočka paprašė jo nutapyti Dievo Gailestingumo paveikslą. 1934 m. pirmą pusmetį šv. Faustina kelis kartus per savaitę čia lankydavosi pažiūrėti, kaip tapomas paveikslas, ir duoti tolesnių nurodymų.

Vilniaus Išganytojo kalva yra istorinis Gailestingumo centras, nes nuo XVII a. čia buvo įsikūrę vizitiečių, misionierių ir gailestingųjų seserų (šaričių) vienuolynai. Misionierių vienuolijos steigėjas buvo šv. Vincentas Paulietis – gailestingumo organizacijų globėjas, o vizitietė sesuo šv. Marija Margarita Alakok XVII a., patyrusi Jėzaus regėjimus, tapo Jėzaus Širdies kulto pradininke.

Sovietmečiu vizitiečių vienuolyne ir bažnyčioje buvo įkurta pataisos darbų kolonija, misionierių vienuolyne – Ilgoninė. Šiandien čia įsikūrusios Gailestingąjo Jėzaus seserys ir jų prižiūrimas hospisas. Vienuolyno koplyčia įrengta buvusiose dailininko Eugenijus Kazimirovskio dirbtuvėse. Joje gerbiamos šv. Faustinos ir pal. M. Sopočkos relikvijos.

Aušros Vartų Gailestingumo Motinos koplyčia ir Šv. Teresės bažnyčia

Bažnyčia taip pat patenka į [Šv. Jono Pauliaus II kelio](#) ir [Marijos gerbimo vietų](#) maršrutus

Šv. Faustina ir pal. M. Sopočka turėjo ypatingą pamaldumą Marijai ir dažnai ateidavo maldai prie Aušros vartų Gailestingumo Motinos. 1935 m. Velykų laiku Aušros vartuose buvo pirmą kartą viešai gerbiamas Dievo Gailestingumo paveikslas, šv. Faustinos papuoštas žolynais. Pal. kun. M. Sopočka sakė pamokslus apie Dievo gailestingumą. Tai buvo neoficialus pirmasis Gailestingumo sekmadienio šventimas. 2000 m. šv. Jonas Paulius II pirmąjį sekmadienį po Velykų oficialiai paskelbė Gailestingumo sekmadieniu.

Aušros Vartų koplyčia yra viena seniausių ir svarbiausių piligrimystės vietų Lietuvoje. XVIII a. pabaigoje lietuviams ir lenkams ji tapo kovos už laisvę ir valstybingumą simboliu. Vilniečiai Aušros Vartų Mariją gerbė kaip miesto globėją. Šv. Jonas Paulius II kalbėjo, kad „šie Vartai tapo ypatinga susitikimų su Kristaus ir Bažnyčios Motina, viso krašto tikinčiųjų vienybės vieta. Lietuvos, Lenkijos, Baltarusijos, Ukrainos ir kitų šalių krikščionys susiburia, kad Mergelės Marijos akivaizdoje kaip broliai ir seserys pasidalytų tuo pačiu tikėjimu, viena viltimi ir tikrąja meile.“

Gotikinio stiliaus Aušros vartai yra vieninteliai išlikę XVI a. statytos Vilniaus gynybinės sienos vartai. Gailestingumo Motinos paveikslas iš pradžių buvo įtaisytas lauke ant vartų šalia išorinėje pusėje kabėjusio „Pasaulio Išganytojo“ atvaizdo. XVII a. į Vilnių atvykę basieji karmelitai gynybiniame vartų bokšte pastatė koplyčią ir į ją perkėlė žmonių gerbiamą paveikslą. Iš pradžių į koplyčią buvo galima patekti tik iš vienuolyno sodo, o pasauliečiai meldėsi lauke. Galerija maldininkams buvo pastatyta XVIII a. pabaigoje, o XIX a. viduryje įėjimas į koplyčią tapo atviras visiems tikintiesiems. Aušros Vartų koplyčia tapo vienu didžiausių Vilniaus karmelitų palikimu.

Marijos paveikslas nutapytas XVII a. pradžioje ant ažuolinių lentų skydo pagal Nyderlandų dailininko Martino de Voso pavyzdį. Tai vienas iš nedaugelio Marijos paveikslų be Kūdikių. Jame galima įžvelgti ir angelo žinios klausančią Mergelę, ir nuodėmingus žmones prie širdies glaudžiančią Gailestingumo Motiną.

1927 m. Marija vainikuota popiežiaus Pijaus XI pašventintomis karūnomis ir jai suteiktas Gailestingumo Motinos titulas.

Aušros Vartų koplyčia įtraukta į Europos Marijos šventovių tinklą, jungiantį 20 svarbiausių Europos Marijos šventovių. Šalia Aušros Vartų koplyčios stovinti Šv. Teresės bažnyčia yra viena žymiausių vėlyvojo baroko bebokščių šventovių Lietuvoje. Baigta statyti ir pašventinta 1654 m. bažnyčia priklausė basiesiems karmelitams, kurių vienuolyno pastatai buvo išsidėstę prie Vilniaus miesto gynybinės sienos trijų kvartalų teritorijoje. Šiandien tai – vienintelė iš trijų išlikusių karmelitų bažnyčių, veikusių Vilniuje. 1760–1764 m. Vilniaus dailininkas Motiejus Sluščianskis nutapė šv. Teresės gyvenimą ir veiklą bei basųjų karmelitų ordino dvasingumą vaizduojančias freskas ir iliuzinius altorius. Centrinio altoriaus paveiksle vaizduojama šv. Teresės ekstazės patirtis, kai jos širdį angelas pervėrė Dievo meilės strėle.

Aušros vartų g. 14, Vilnius

Koplyčia atidaryta
I–VII: 8.00–19.00

Šv. Mišios
Koplyčioje (lietuvių k.)
I–VI: 9.00
VII: 9.30

Koplyčioje (lenkų k.)
I–VI: 10.00

Bažnyčioje (lietuvių k.)
I–VI: 18.00
VII: 11.00, 18.00
Pirmą mėnesio penktadienį ir šeštadienį 9.00

Bažnyčioje (lenkų k.)
I–VI: 17.00
VII: 9.00, 13.00, 17.00
Pirmą mėnesio penktadienį ir šeštadienį 10.00

Atlaidai
Aušros Vartų Gailestingumo Motinos Globos atlaidai švenčiami aštuonias dienas tą savaitę, į kurią patenka lapkričio 16 diena.
Gailestingumo Motinos mažieji atlaidai – kiekvieno mėnesio 16 dieną. Šv. Mišios lietuvių k. – 12.00, lenkų k. – 10.00.

www.ausrosvartai.lt

Šv. Mykolo g. 9, Vilnius

Darbo laikas
II–VI: 11.00–18.00

i Nedirba sekmadieniais, pirmadieniais ir valstybinių švenčių dienomis.
Valstybinių švenčių išvakarėse – viena valanda trumpiau.

Pavieniams lankytojams ekskursijos kiekvieną šeštadienį 14 val.

☎ +370 5 269 7803

✉ muziejus@bpmuziejus.lt

🌐 www.bpmuziejus.lt

Šv. Mykolo bažnyčia (Bažnytinio paveldo muziejus)

Bažnyčia taip pat patenka į maršrutą [Katedra.Varpinė.Lobynas](#)

1934–1938 metais pal. M. Sopočka buvo Šv. Mykolo bažnyčios rektorius ir seserų bernardinų kapelionas. Jis gyveno greta esančiame pastate priešais Bernardinų bažnyčią. Nutapytą Dievo Gailestingumo paveikslą, nors ir nepripažintą Bažnyčios vadovybės, kun. M. Sopočka pirmiausia pakabino seserų bernardinų vienuolyno prie Šv. Mykolo bažnyčios koridoriuje, tačiau regėjimuose Jėzus šv. Faustinos prašė, kad paveikslas būtų gerbiamas viešai. 1937 m. leidus Vilniaus arkivyskui Romualdui Jalbžychovskiui paveikslas buvo pakabintas pagrindinio altoriaus dešinėje pusėje. Taip pradėjo stiprėti pamaldumas Dievo Gailestingumui. Antrojo pasaulinio karo metu Vilnių okupavus sovietams savo bute pal. M. Sopočka rengė slaptus katalikų inteligentijos grupių ir marijonų religinės brolijos susitikimus. Ši veikla vėliau leido atsirasti kandidačių į kuriamą Gailestingojo Jėzaus vienuolių kongregacijai.

Šv. arkangelo Mykolo bažnyčia ir buvęs bernardinų vienuolynas – įspūdingas Renesanso laikų ansamblis. Jo statybą ir puošimą rėmė Leonas Sapiega, vienas garsiausių XVI–XVII a. Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės didikų. Tai pirmoji šventovė Lietuvoje, statyta kaip didikų šeimos mauzoliejus. Vienuolyne įsikūrė griežtą klauzūrą priėmusios seserys bernardinės. Bažnyčia tapo ne tik maldos namais, bet ir Sapiegų giminės mauzoliejumi.

Po bažnyčios grindimis yra išlikusios penkios laidojimo kriptos. Vienose laidos vienuolės, kitose – pasauliečiai. Sapiegų šeimos kriptoje palaidotas Leonas Sapiega, jo sūnūs Jonas Stanislovas, Kristupas ir kiti šeimos nariai. Bažnyčioje išliko keturi ypač vertingi XVII a. pr. Sapiegų giminės antkapiai, liudijantys užsakovų galią, turtą ir subtilų meninį skonį.

Sovietmečiu, uždarius vienuolyną ir bažnyčią, pastatai kurį laiką buvo nenaudojami, apleisti, XVIII a. bažnyčios altoriai ir sakykla išgriauti. Po 1964 m. gaisro remontuotoje bažnyčioje atidarytas Architektūros muziejus, o vienuolyno patalpos pritaikytos studentų bendrabučio, butų, gamybinių dirbtuvių reikmėms. 1993 m. bažnyčia ir apleistos vienuolyno patalpos grąžintos Vilniaus arkivyskupijai. 2009 m. baigti ansamblio restauravimo darbai, lankytojams duris atvėrė Bažnytinio paveldo muziejus.

Šv. Pranciškaus Asyžiečio (Bernardinų) bažnyčia ir pranciškonų vienuolynas

Bažnyčia patenka į [Pranciškonų kelio Vilniuje](#) ir [Marijos gerbimo vietų](#) maršrutą

Bernardinų bažnyčioje nuo 1941 m. pal. M. Sopočka aukodavo šv. Mišias ir padėdavo šios bažnyčios dvasininkams. 1942 m. kovo 3 d. į jo butą priešais bažnyčią įsiveržė načiai, norėdami jį suimti, tačiau tuo metu kunigas atnašavo šv. Mišias Bernardinų bažnyčioje. Įspėtas negrįžti į butą ir dvasinę seminariją su seserį uršuliečių pagalba jis išvyko į Juodšilius. Šį išsigelbėjimo įvykį pal. M. Sopočka priskyrė Dievo Gailestingumui.

Bernardinų vienuoliai su misijomis į Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę atkeliavo XV a. viduryje. Pirmąją medinę bažnyčią pastatė XV a. Vilniuje įsikūrę bernardinai – pranciškonai observantai, siekę gyventi pagal šv. Pranciškaus Asyžiečio (1182–1226) vienuolinio gyvenimo idealą. Medinė bažnyčia sudegė, o vėliau pastatytos mūrinės bažnyčios didžiąją dalį teko išardyti dėl konstrukcinių klaidų.

1506–1516 m. pastatyta dabartinė bažnyčia, kurioje išliko nugriautos bažnyčios presbiterija – vienuolių choras ir zakristija. Bažnyčia laikyta vienu iš didžiausių ir puošniausių miesto pastatų. Bernardinų vienuolynas statytas kartu su bažnyčia, čia veikė noviciatas, seminarija, skriptorijus, sukaupta biblioteka. Bernardinai ypač garsėjo savo pamokslininkais, turėjo savų amatininkų. XIX a. po sukilimų caro valdžia vienuolyną uždarė. Po Antrojo pasaulinio karo buvo įkurtas Vilniaus dailės institutas (dabartinė Dailės akademija). Sovietmečiu bažnyčia buvo paversta Dailės instituto sandėliu. Pranciškonai jiems sugrąžintą bažnyčią atšventino 1994 m.

Iki šių dienų yra išlikę ir restauruoti trylika vėlyvojo baroko stiliaus medinių altorių. Šoninėse bažnyčios navose galima grožėtis gotikiniais krištoliniais, kryžminiais ir žvaigždiniais skliautais. Navų sienas puošia gotikinės polichrominės freskos. Tai spalvingos figūrinės kompozicijos Biblijos, šv. Pranciškaus Asyžiečio gyvenimo ir hagiografinėmis temomis. Ši tapyba sukurta XVI a. ir laikoma unikalia.

Bažnyčioje saugoma seniausia žinoma Lietuvoje XV a. Nukryžiuotojo skulptūra – dabar ji kabo dešinės navos šv. Florijono (Trijų Karalių) koplyčioje. Bernardinams būdingą pamaldumą kenčiančiam Kristui liudijo ir XVII a. bažnyčios šventoriuje pradėta kurti Kalvarija. Vėliau, Kalvarijai sunykus, Kryžiaus keliai įrengti koplyčioje šalia bažnyčios. Iš šios Kalvarijos išliko tik viena „Kristaus laiptų“ (Scala Sancta) stotis. Joje įrengta Šventųjų laiptų, šv. Elenos atvežtų iš Jeruzalės į Romą, kopija. Į šią koplyčią galima patekti ir meldžiantis kilti „Kristaus laiptais“ per 1874 m. pristatytą neogotikinę varpinę, esančią lauke.

Sopulingosios Dievo Motinos atvaizdas buvo nutapytas 1699 m., gavus teisę į to paties pavadinimo atlaides. Paveikslas su apkaustais pakabintas Sokalio arba Rusiškosios Dievo Motinos altoriuje, kuris yra kairėje pusėje šalia centrinio altoriaus. Šis atvaizdas yra vienas garsiausių malonėmis pagarsėjusių Marijos atvaizdų, susijusių su Lietuvos ir Lenkijos bernardinais.

Maironio g. 10, Vilnius

Bažnyčia atidaryta

I: 9.00–18.00

II: 7.30–18.00

III–V: 7.30–19.00

VI: 8.30–19.00

VII: 8.30–18.00

Šv. Mišios (lietuvių k.)

I: 12.00

II: 7.30

III–V: 7.30, 18.00

VI: 9.00, 18.00

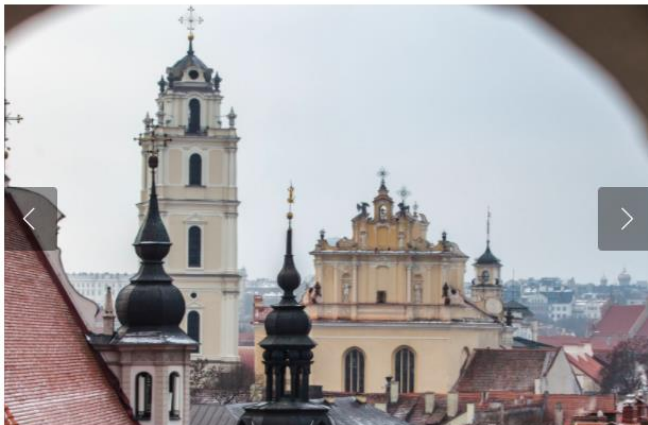
VII: 10.30, 13.00 (su vertimu į gestų kalbą), 17.00

Šv. Mišios (anglų k.)

VII: 9.00

Informacija apie architektūrinį ansamblį ir organizuojamas ekskursijas:
www.bernardinuansamblis.lt

www.bernardinuparapija.lt

Šv. Jono Krikštytojo ir šv. Jono evangelisto ir apaštalo bažnyčia ir Vilniaus universitetas

Bažnyčia patenka į [Jėzuitų kelio Vilniuje](#), [Marijos gerbimo vietų](#) maršrutus

Pal. M. Sopočka Vilniaus universiteto Teologijos fakultete dirbo 1927–1945 m. Atstatant Šv. Ignoto bažnyčią, Šv. Jonų bažnyčioje aukodavo šv. Mišias kariuomenei, pats kurį laiką gyveno bažnyčios klebonijoje. Sovietų valdžios laikotarpiu zakristijoje rengė katekizmo kursus pasauliečiams, kad jie galėtų slapta mokytis tikėjimo tiesų, populiarino Dievo gailingumo pamaldas.

Bažnyčios statyba siejama su Lietuvos krikštu – bažnyčią 1386 m. prie turgaus aikštės pradėjo statyti Lenkijos karalius ir Lietuvos didysis kunigaikštis Jogaila. 1571 m. karalius Žygimantas Augustas parapiinę bažnyčią perdavė jėzuitams. Jie šalia bažnyčios įsteigė Vilniaus jėzuitų kolegiją (dabar Vilniaus universitetas). Istorinės aplinkybės lėmė, kad bažnyčios paskirtis ne kartą keitėsi, tačiau ją visada supo akademinė bendruomenė, ji tapo svarbiausio ir seniausio Vidurio ir Rytų Europoje Vilniaus universiteto ansamblio dalimi.

1737 m. gotikinė bažnyčia buvo perstatyta, įgavo vėlyvojo baroko formas ir vieną gražiausių Europoje bažnyčių fasadų (architektas Kristupas Glaubicas). 1826 m. pristatyta pietinė dalis, 1902 m. sukurti vitražai. 1948 m. bažnyčia buvo uždaryta ir paversta sandėliu, vėliau čia įkurtas Mokslo muziejus. Jėzuitai rūpinosi bažnyčia 1570–1800 m., joje tarnauja ir dabar nuo atšventinimo 1991 m. spalio 11 d.

Bažnyčios pilioriai glaudžia dvyliką šv. Jonų ir kitų šventųjų, atstovaujančių visuotinei Bažnyčiai, statulų – tai šventųjų ir kankinių Jonų panteonas, lėmęs ir bažnyčios titulą. Seniau buvusių altorių vietos pažymėtos reikšmingų asmenybių paminklais. Centriniam altoriuje dominuoja puošnus tabernakulis, Nukryžiuotasis, Jėzaus krikšto ir šventųjų skulptūros, taip pat šventovės globėjų paveikslai, jėzuitų šventųjų atvaizdai.

Dešinėje navoje prie altoriaus 2016 m. įrengta prieš Antrąjį pasaulinį karą čia dirbusio kunigo Alfonso Lipniūno vardu pavadinta koplyčia yra skirta Vilniaus universiteto bendruomenės sielovadai ir kartu jau modernus prisilietimas prie ištaikingos barokinės bažnyčios erdvės.

Pro altoriaus arką matoma tradicinė Loreto Marijos statulėlė, atvežta iš Italijos 1647 m. Netrukus ji pradėjo garsėti stebuklais ir tapo žinoma Europoje. Egzaminų metu prie jos meldavosi studentai. Po Antrojo pasaulinio karo statulėlė buvo perduota į Vilniaus dailės muziejų, vėliau restauruota ir perduota Bažnytinio Paveldo muziejui. Šv. Jonų bažnyčioje gerbiama restauratorių sukurta statulėlės kopija. Tarp šešių bažnyčios koplyčių yra Švč. Mergelės Marijos Paguodos koplyčia (kairinėje navoje pirmoji nuo pagrindinio įėjimo). Jos centre – altorius su XVIII a. Mergelės Marijos su Kūdikiu paveikslu, puoštu apkaustais. Antroji koplyčia skirta šv. Onai, dar vadinama Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo koplyčia, nes jos portalas (puošnus įėjimas į koplyčią) vaizduoja Dievo Motiną debesyse, apsuptą dviejų angelų sargų. Ketvirtoje koplyčioje, kuri vadinama Dievo Kūno (Oginskių) vardu, yra saugomas Švenčiausiasis Sakramentas ir gerbiamas dar vienas Mergelės Marijos atvaizdas su Kūdikiu rankose.

Šv. Jono g. 12, Vilnius

Šv. Mišios (lietuvių k.)

Rugsėji–gegužę

II–IV: 18.00 (koplyčioje)

V: 18.00 (studentams)

VII: 11.00, 13.00

Birželį–rugpjūtį

VII: 11.00

Šv. Jonų bažnyčios varpinė atidaryta:

Gegužę ir rugsėjį

I–VII – 10.00–19.00

Birželį–liepą

I–VII – 11.00–20.00

Spalio–balandžio mėn. varpinė nedirba.

Daugiau informacijos apie Vilniaus universiteto ansamblių www.muziejus.vu.lt

www.jonai.lt

Šv. Ignato g. 6, Vilnius

Bažnyčia atidaryta

I-V: 7.30–18.00

VI: 16.00–18.00

VII: 9.00–13.00

Šv. Mišios (lietuvių k.)

I-VI: 17.15

VII: 10.30

www.ordinariatas.lt

Šv. Ignato bažnyčia

Bažnyčia taip pat patenka į [Jėzuitų kelio Vilniuje](#) maršrutą

Šv. Ignato bažnyčia pavadinta sulietuvintu šv. Ignaco Lojolos, Jėzaus draugijos įkūrėjo, vardu. Virš pagrindinio bažnyčios altoriaus kabančiame dailininko paveiksle (1757 m.) vaizduojamas šv. Ignaco regėjimas, kurį jis patyrė su dviem draugais keliaudamas į Romą.

Bažnyčios istorija prasidėjo 1569 m., kai Vilniuje apsigyveno ir ėmė kurtis pirmieji jėzuitai ir šioje vietoje teturėjo vienuolijos noviciatą ir ūkinius pastatus. Kaip ir kitos jėzuitų bažnyčios Lietuvoje, Šv. Ignato bažnyčia yra bazilikinė, su kupolu ir dviem bokštais abipus presbiterijos, vidus buvo išpuoštas vertingomis freskomis. 1737 m. bažnyčią stipriai apgadino gaisras. XVIII a. viduryje ji buvo rekonstruota vadovaujant architektui Tomui Žebrauskui.

1798 m. vienuolynas ir bažnyčia perduoti rusų kariuomenei. Tuomet buvo išgriauti dirbtinio marmuro altoriai, nukapoti lipdiniai, bažnyčios erdvė suskaidyta į 3 aukštus, bažnyčioje apgyvendinti kareiviai, įrengtos arklidės. Po 1831 m. ir 1863 m. sukilimų vienuolyne ir bažnyčioje įrengtos caro kariuomenės kareivinės, arklidės, karininkų kazino – bažnyčia kaip sakralinis pastatas buvo sunaikinta.

Vyskupo Jurgio Matulaičio paprašytas 1924 m. į Vilnių grįžo karo kapelionas pal. Mykolas Sopočka, kurio iniciatyva bažnyčia buvo rekonstruota kariuomenės sielovadai ir 1929 m. atšventinta. Dabartinės bažnyčios skliautuose galima pamatyti atidengtų kun. M. Sopočkos prižiūrimų darbų metu sukurtos polichromijos rytiščių fragmentų. Barokinio puošnumo bažnyčia neatgavo – jos fasadas tėra XVII a. pirmosios pusės baroko stilizacija. Sovietmečiu bažnyčioje buvo įrengta kino studija su sandėliu. Buvusio vienuolyno pastatais šiuo metu naudojasi Lietuvos krašto apsaugos ministerija, kino teatras, restoranas, Lietuvos technikos biblioteka. Atgavus bažnyčią ir ją sutvarkius, 2004 m. Lietuvos kariuomenės ordinaras vyskupas Eugenijus Bartulis Šv. Ignato bažnyčią paskelbė pagrindine kariuomenės Ordinariato bažnyčia. Bažnyčioje gerbiamas Dievo Gailestingumo paveikslas 2011–2013 m. buvo Afganistane Goro provincijos atkūrimo grupės stovykloje esančioje koplyčioje.

Dominikonų g. 8, Vilnius

Šv. Mišios (lenkų k.)

I–VI: 15.00, 18.00

VII: 8.00, 9.00 (vaikų), 10.30, 12.00 (jaunimo), 13.30, 18.00

Vilniaus Šv. Dvasios (Dominikonų) bažnyčia

Bažnyčia patenka į [Dominikonų kelio Vilniuje](#) maršrutą

1951 m. Dievo Gailestingumo paveikslas drobė iš uždarytos Šv. Mykolo bažnyčios buvo perduota Vilniaus Šv. Dvasios bažnyčios klebonui, bet viešam gerbimui paveikslas nebuvo pakabinamas. 1956 m. Naujosios Rūdos parapijos klebonas, žinodamas paveikslą atsiradimo istoriją, pervežė jį į Naujosios Rūdos bažnyčią netoli Gardino. Tačiau šią šventovę uždarius kelių kunigų rūpesčiu 1986 m. paveikslas slapta buvo vėl sugrąžintas į Šv. Dvasios bažnyčią. Čia jis buvo gerbiamas iki 2005 m., kol sutvarkius greta esančią Švč. Trejybės bažnyčią ir jai suteikus Dievo Gailestingumo šventovės titulą paveikslas perkeltas į šią šventovę.

Manoma, kad pirmoji gotikinė bažnyčia šioje vietoje stovėjo jau Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino laikais, tačiau buvo sugriauta kryžiuočių. 1408 m. Vytautas Didysis pastatė naują bažnyčią, kuri XVI a. pradžioje Lietuvos didžiojo kunigaikščio ir Lenkijos karaliaus Aleksandro iniciatyva buvo perduota dominikonų vienuolijai.

XVII a. po kelių gaisrų bažnyčia buvo rekonstruota ir šiandien yra vėlyvojo baroko stiliaus. Rokoko stiliaus puošybos interjeras laikomas vienu iš vertingiausių Lietuvos bažnyčių interjerų. Bažnyčia taip pat garsėja išlikusiais beveik originaliais XVIII a. vargonais, šešiolika altorių ir požemiais, kuriuose šimtmečius buvo laidojami miesto mirusieji, maro ir kitų epidemijų aukos, Napoleono armijos kareiviai. Po XIX a. sukilimų caro valdžios uždarytame vienuolyne įkurtos magistrato įstaigos, butai ir kalėjimas, karo pramonei dirbančios slaptos įstaigos.

1993 m. vizito Lietuvoje metu šv. Jonas Paulius II šioje bažnyčioje meldėsi prie Dievo Gailestingumo paveikslą ir susitiko su lenkų kilmės lietuviais ir Lietuvos lenkais katalikais (prie bažnyčios įėjimo įrengta šio įvykio atminimo lenta). 2015 m. Krokuvos arkivyskupas kardinolas Stanisławas Dziwiszas parapijai padovanojo šv. Jono Pauliaus II kraujo relikviją. Relikvijorius su šia parapijiečiams itin brangia relikvija įkomponuotas į šv. Jono Pauliaus II altorių dešinėje bažnyčios navoje.

Dievo Gailestingumo šventovė

Šventovė taip pat patenka į [Šv. Jono Pauliaus II kelią](#)

Dievo Gailestingumo šventovėje gerbiamas pirmasis Vilniuje nutapytas Dievo Gailestingumo paveikslas. Paveikslą 1935 m. pagal šv. Faustinos regėjimus Vilniuje nutapė dailininkas Eugenijaus Kazimirovskis. Apreiškimuose seseriai Faustinai Jėzus kalbėjo: „Pažadu, kad ta siela, kuri garbins šį paveikslą, nepažūs. Taip pat pažadu jau čia, žemėje, pergalę prieš priešus, ypač mirties valandą. Aš pats ją ginsiu kaip savo garbę.“

Vizito Lietuvoje metu šv. Jonas Paulius II meldėsi prie šio paveikslo, kai jis dar buvo Šventosios Dvasios bažnyčioje. Kalbėdamas tikintiesiems, popiežius ragino, nepaisant nieko, stengtis būti dangiškojo Tėvo vaikais, pasiaukojusiais įsikūnijusio žodžio mokiniais ir klusniais Šventosios Dvasios įrankiais: „Tokių Dievo įrankių buvo šv. Faustina, kuri pasitikėjo jai apsireiškusio Išganytojo žodžiais ir išpildė Jo prašymą nutapyti paguodą ir ramybę žmonėms teikiantį paveikslą.“

Dabartinėje Gailestingumo šventovės vietoje XV–XVI a. stovėjo pirmoji Švč. Trejybės bažnyčia. XVIII a. bažnyčia buvo perstatyta, priklausė Vilniaus universitetui. 1821 m. caro valdžia šventovę pavertė Apsireiškimo cerkve, 1920 m. ji vėl atiteko katalikams. 1946–1947 m. bažnyčioje dirbo šv. Faustinos nuodėmklausys pal. M. Sopočka. Po Antrojo pasaulinio karo sovietų valdžia bažnyčią uždarė. 2004 m. kovo 8 d. dekretu kardinolas Audrys Juozas Bačkis įsteigė Dievo Gailestingumo šventovę ir į jos centrinį altorių buvo perkeltas Dievo Gailestingumo paveikslas.

Dominikonų g. 12, Vilnius

Šventovė atidaryta ir Švč. Sakramento adoracija vyksta visą parą

Šv. Mišios (lietuvių k.)

I–VI: 10.00, 12.00, 20.00

VII: 10.00, 12.00, 18.00, 20.00

Šv. Mišios (lenkų k.)

I–VII: 16.00

Šv. Mišios (prancūzų k.)

Aukojamos pirmą mėnesio penktadienį 18.00

Gailestingumo vainikėlis kalbamas kasdien 12.45, 15.00 (lietuvių k.), 15.40 (lenkų k.)

Atlaidai

Dievo Gailestingumo iškilmė (Gailestingumo sekmadienis) – pirmasis sekmadienis po šv. Velykų

[Dievo Gailestingumo savaitė](#) – nuo antrosios Velykų dienos iki Gailestingumo sekmadienio

Kiekvienas penktadienis – mažoji šventovės iškilmė

www.gailestingumas.lt

K. Sirvydo g. 4, Vilnius

Bažnyčia uždaryta

Šv. Jurgio bažnyčia

Šv. Jurgio bažnyčioje ir buvusiame karmelitų vienuolyne nuo XVIII a. pabaigos veikė kunigų seminarija, kuri XX a. 3-iajame dešimtmetyje buvo sujungta su Vilniaus (tuo metu Stepono Batoro) universiteto Teologijos fakultetu. Pal. kun. M. Sopočka ne tik studijavo šioje seminarijoje, bet didžiąją savo kunigiško gyvenimo dalį buvo seminarijos profesoriumi, klierikų dvasios tėvu. Seminarijoje praleistą laiką jis priskyrė vaisingiausiems savo gyvenimo metams. Dirbdamas su studentais vadovavosi požiūriu, kad nuoširdi meilė – geriausia auklėjimo priemonė. Auklėtinių kunigų prisiminimuose išliko kaip giliu vidiniu gyvenimu išsiskiriantis dvasininkas, įkūnijantis tikrą dvasios tėvą.

XVI a. statyta gotikinė Šv. Jurgio bažnyčia priklausė pirmajam Lietuvoje senosios regulos karmelitų vienuolynui. XVIII a. sudegusi, bažnyčiai atstatyta vėlyvojo baroko stiliumi. XVIII a. pab. karmelitai pastatus perleido Vilniaus kunigų seminarijai, kuri veikė iki Antrojo pasaulinio karo pabaigos. Šiandien išlikęs beveik visas architektūros ansamblis, jį sudaro bažnyčia, varpinė-vartai, vienuolyno namai, pagalbiniai ir ūkiniai pastatai, viduje yra itin retos freskų kompozicijos, vaizduojančios šv. Jurgio gyvenimą ir kančias.

Po karo Vilniaus ir kitų kraštų gyventojai, kultūros darbuotojai iš uždarytų kultūros organizacijų, ištremtų žmonių namų, žydų geto surinko knygas ir atvežė į šią bažnyčią, čia jų buvo apie 3 mln. Čia buvo įkurta Nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Bibliotekinių kistės, meno ir muzikos saugykla. Neseniai knygos perkeltos į Nacionalinę Martyno Mažvydo biblioteką.

Tabariškių k., Šalčininkų raj.

Šv. Mišios (lenkų k.)

VII: 13.00

Tabariškių Šv. Arkangelo Mykolo bažnyčia

Tabariškių Šv. arkangelo Mykolo parapijoje tik įšventintas kunigu Mykolas Sopočka buvo paskirtas vikaru ir dirbo 1914–1918 metais. Mokė jaunimą ir vaikus religijos, įkūrė parapijos chorą, biblioteką. Taip pat lankė už kelių kilometrų esančius Medininkų ir Anžadavos kaimus, kur vėliau įrengė koplyčias. Viena pagrindinių miestelio gatvių pavadinta pal. M. Sopočkos vardu.

Manoma, kad pirmąją bažnyčią šioje vietoje dar XVI a. pradžioje pastatydino Vaitiekus Taboras, nuo kurio pavardės kilo ir valdų pavadinimas. Tačiau tikslesnių žinių apie šios bažnyčios likimą neturima. Naujos bažnyčios ir vienuolyno fundatoriumi buvo karaliaus Augusto III favoritas, Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės raštininkas Mykolas Važinskis. Šventovė, kuriai parinktas fundatoriaus globėjo Šv. Mykolo arkangelo titulas, jau statant buvo numatyta kaip šeimos mauzoliejus, o prie jos įkurdinti senosios regulos karmelitai turėjo nuolat melstis už savo geradarius. XIX a. pradžioje karmelitams pavesta rūpintis ir parapija. Iki vienuolyno uždarymo jie buvo tikra parapijos siela – rūpinosi mokykla, išlaikė ligoninę ir vargšų prieglaudą. 1832 m. vienuolyną panaikinus, bažnyčia liko veikianti.

Liudies architektūros formų bažnyčios pastatą išskiria tik banguotas fasado frontonas, bandantis atkartoti mūrinių barokinių statinių plastiškumą. Bažnyčios viduje gausu medinių gausiai drožinėty barokinių altorių ir autentiškų senosios įrangos detalių, įvairių formų ryškiai spalvotų medinių ir metalinių relikvijorių, saugančių įvairių kankinių bei šventųjų relikvijas. Tai liudija baroko epochos paprastų žmonių ir bajorijos gilų tikėjimą šventųjų užtarimu ir bendravimu. Išlikę senieji liturginiai drabužiai, indai, XIX a. pradžioje Vilniuje išlietas varpas. Tarp altorių paveikslų išliko ir keletas itin vertingų kūrinių. Vienas iš gražiausių tapybos darbų šioje bažnyčioje – Kristaus su nendre atvaizdas.

Šv. Uršulės g. 25, Juodšiliai, Vilniaus raj.

Juodšiliuose esančiame „Apvaizda“ vadinamame name, karo metu nuo 1942-03-03 iki 1944-08-14, pasivadinęs Vaclovo Rodzevič vardu, gyveno palaimintasis kunigas Mykolas Sopočka. Namo adresas [M. Sopočkos g. 16, Juodšiliai](#).

Šv. Mišios (lietuvių k.)

III, V: 17.00

VII: 12.00

Šv. Mišios (lenkų k.)

III, V: 18.00

VII: 10.00

vaidotuparapija@gmail.com

Pal. M. Sopočkos bažnyčia

Juodšiliuose 1924–1946 m. buvo įsikūręs Kenčiančio Jėzaus Širdies uršuliečių kongregacijos vienuolynas. Seserys uršulietės 1942–1944 m. priglaudė pal. M. Sopočką Juodšiliuose jam slapstantis nuo grėsusio nacių arešto. Jis gyveno „Apvaizda“ vadinamame pastate (M. Sopočkos g. 16), turėjo netikrus dokumentus Vaclovo Rodzevič vardu. Pal. kun. M. Sopočkai tai buvo maldos, apmąstymo, mokslinio darbo laikas. Kad neatkreiptų į save aplinkinių dėmesio, jis ėmėsi staliaus darbo, todėl vietiniai Juodšilių gyventojai kurį laiką jį prisiminė kaip gerą stalių.

Juodšilių bažnyčios statyba seserų uršuliečių iniciatyva pradėta 1936 m., tačiau dėl Antrojo pasaulinio karo sustabdyta, vėliau šioje vietoje įrengta ligoninė. Dabartinė bažnyčia pastatyta 2007 m. sudegusios ligoninės komplekso dalyje. 2016 m. bažnyčia konsekruota suteikiant jai [pal. Mykolo Sopočkos](#) titulą. Juodšiliuose seserys uršulietės taip pat rūpinosi vaikų prieglauda, joms priklausė nemažas ūkis, ūkininkavimo mokykla, ambulatorija, pieninė, kepykla su parduotuvė. Uršulietės dirbo bendrojo lavinimo mokykloje. 1924–1939 m. Juodšiliuose ne kartą lankėsi kongregacijos įkūrėja šv. Uršulė Leduchovska. Po Antrojo pasaulinio karo seserys pasitraukė į Lenkiją, o uršuliečių gyvenimą ir darbus Juodšiliuose primena seserų kapinės ir šv. Uršulės Leduchovskos vardu pavadinta Juodšilių gimnazija.